

РЕШЕНИЕ

№ 672

гр. София, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20231100511988 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следв.ГПК.

С решение № 20098214 от 24.07.2023 г. по гр.д.№ 9078 по описа за 2021 г. на СРС, Второ ГО, 75 състав, се осъжда А. П. М. да заплати на „Р.-заложна къща“ ЕООД, на основание чл.207, ал.1, т.2 вр. с чл.211 КТ сумата в размер на 37 119 лв., представляваща обезщетение за пълния размер на претърпени вреди от липсата на движими вещи поверени на ответника, ведно със законната лихва, считано от 30.06.2014 г.- датата на причиняване на щетата до окончателното плащане; на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата в размер на 1208, 78 лв., представляваща обезщетение за забава за плащане на главницата, изтекла за периода от 06.03.2014 г. до 30.06.2014 г.

В тежест на ответника са възложени разноските в процеса.

Подадена е **въззивна жалба** от А. П. М., **ответник пред СРС**.

Решението се обжалва изцяло.

Излагат се доводи за незаконосъобразност, немотивираност, необоснованост и неправилност на така постановеното от СРС, решение.

Сочи, че СРС не бил разгледал нито едно от възраженията му. Счита, че неправилно СРС бил приел, че ответника е материално отговорно лице на което са поверени липсващи движими вещи на стойност 37 119 лв. Не била налице хипотезата на чл.207, ал.1, т.2 КТ. Ищецът комуто била доказателствената тежест не доказал нито един от елементите на фактическия състав на отговорността, която претендирал от ответника. Представените от ищеца многобройни документи касаели едно трето за спора юридическо лице – „Р.“ ЕООД. Длъжностната характеристика също касала това трето за спора ЮЛ. Ответникът бил работил като продавач консултант за това трето ЮЛ. Представените оборотни ведомости също били на „Р.“ ЕООД. Ведомостите били четири на брой по 2 за всяка една от годините 2013 и 2014 г., което било недопустимо. Приетият от СРС извод, че ответникът след напускане на работното си място не бил спазил правилата за охрана и сигурност на обекта, бил бланкетен и не отговарял на събраните по делото доказателства. Не било доказано, че ответника имал задължение при напускане на обекта освен да заключи входната врата, да трябва да заключва сейфа, да пуска ролетната щора и да включва СОР. Работодателят не бил доказал, че тези задължения са вменени на ответника. Неправилно СРС бил приел, че от представените по делото писмени доказателства, както и от заключението на СЧЕ е доказан размер на липсите от 37 119 лв. Счита, че ищеца не е доказал наличие на липси в претендираните размери, за които ответникът да носи отговорност. В исковата молба се твърдяло, че тези липси са в резултат на обир на 06.03.2014 г. на обект-зложна къща, находяща се в ж.к. „Люлин“, Кооперативен пазар. Соци, че съставените от ищеца документи не отговаряли на изискванията на Наредбата за дейността на зложните къщи в сила от 27.02.2009 г. Ищецът се позовавал на „инвентаризационен опис“ от 07.03.2014 г., който бил съставен единствено за нуждите на делото и зложните билети. Тези билети също не отговаряли на изискванията на Наредбата, защото не били съставени съгласно утвърдения образец, Приложение № 4; не било посочено мястото на съхранение на вещта. Липсвало и счетоводно отразяване на вещите. Това било установено от заключението на единичната и повторна тройна ССче. Затова недоказано било, че посочените в исковата молба като липсващи движими вещи са се намидали в зложната къща към момента на обира. Следвало да се има предвид и, че преди обира от управителя на ищцовото дружество били констатирани несъответствия между договорите и

наличността в обекта; позовава се на заповед № 1/05.03.2014 г. От заключенията на ССче било установено, че не била спазена хронологичната последователност при заприходяването на вещите, чиито срокове на падеж по заложените билети били изтекли. Поради липсата на аналитичност и несвоевременност в счетоводството на ищеца вещите лица не били установили липси на счетоводни записвания. Вещите лица били констатирани твърде съмнително несъответствие между месечните описи, в които били включени всички заложен билети за периода от 01.03.2013 г.- 31.03.2014 г. и счетоводните записвания. Вещите лица били констатирани, че счетоводството не е водено редовно. По месечните описи сумата била в размер на 194 307 лв., а по счетоводни записвания на отпуснатите заеми била в размер на 378 997 лв. Познава се на изложеното от вещното лице Т.. Не можело да има липса на стоки, без тези стоки да са отразени като краткотрайни материални активи. По делото не били представени и протоколи за броене на наличността на двата трезора, които били визирани в исковата молба. По делото останало неизяснено как е извършвано предаването на обекта и стоките между служителите и управителя, кога и как се била отчитала наличността. Следвало да се има предвид и, че ответника бил на 4-часов работен ден. Сочил, че дружеството –ищец и „Р.“ ЕООД били свързани лица. Затова не следвало да се кредитират представените по делото фактури с издател ЕА 4 ООД и получател „Р.“ ЕООД /заемател на ищцовото дружество/; можело тези фактури да са изготвени за процеса. Освен това тези фактури били издадени преди регистрацията на „Р.“ ЕООД по чл.13, ал.1 от Валутния закон. Освен това декларацията по чл.14, ал.3 от Наредбата за дейността на заложените къщи, приложена на гърба на заложен билет № 16 не била подписана от управителя на „Р.“ ЕООД и управител на ищеца – Р.Т.. Твърди се, че СРС не бил обсъдил показанията на разпитаните по делото свидетели. Следвало показанията на свидетеля М.З.К. да не бъдат кредитирани, защото свидетелят бил заявил, че към момента на случая бил работил в ищцовото дружество, но нямало регистриран такъв трудов договор. Освен това служителят бил в служебна зависимост с ищеца. Свидетелят нямал и преки впечатления от работата на служителите в ищцовото дружество, тъй като въобще не бил работил там. Свидетелят сочел, че всеки месец се правела инвентаризация и се изготвял документ, такъв документ за обекта в кв.“Люлин“ не бил представен на вещите лица. Не бил представен и протокол за броене на

наличността в трезора. Затова неправилен бил извода на СРС, че липсващите вещи са поверени на ответника. Имало възможност тези вещи след изтичането на срока на заложените обекти да са насочени към други обекти на ищеца. Следвало да се има предвид, че след изтичането на срока на заложените билети движимите вещи ставали собственост на ищеца поради което следвало да бъдат заприходени. От заключението на вещото лице се установило, че при воденето на счетоводството нямало разграничение по обекти. Ищецът не можел да черпи право от това, че счетоводството му било водено нередовно. Освен това служителите били 5-ма, а наличните обекти – 3. Установено било наличие на 5 регистрирани фискална обекта, но в обекта, където бил работил ответника такова нямало. Счита, че само наличието на първични счетоводни документи може да докаже предаването на движимите вещи на ответника и оттук наличие на задължения за отчетническо боравене с имущество и фактически изпълнявана материално-отчетническа длъжност по трудово правоотношение и съответно задължение за работника или служителя за тяхното съхраняване, опазване и отчитане, в този смисъл била съдебната практика на ВКС. Налице била и обективна причина за неносене на имуществена отговорност от страна на ответника – извършена била кражба-престъпление, от други лица. Напускането на ответника от обекта било поради причината, че работодателя не бил осигурил тоалетна на служителите си. Това се потвърждавало и от показанията на свидетелите С.М. и Б.М., които били служители на съседната зложна къща „Класик груп“. Те също нямали тоалетна и при необходимост да ползват такава напускали обекта без да пускат решетките, за да не загубят клиенти. Това била установената практика и било в полза на ищеца, тъй като така той не губел клиентите си. Оспорва верността на декларацията с автор А.А. от 15.03.2013 г. Неясно било защо ответникът не бил подписал такава. Наред с това тази декларация представлявала свидетелски показания в писмен вид.

Иска се от настоящата инстанция да отмени обжалваното решение и вместо това да постанови друго с което претенциите на ищеца да се отхвърлят като неоснователни. Претендират се разноски.

От ищеца пред СРС – „Р. Зложна къща“ ЕООД не е постъпил отговор по въззивната жалба. В течение на процеса се излага становище за нейната неоснователност и правилност на така постановеното решение. Счита, че при постановяването на обжалваното решение не са допуснати

сочените от въззивника нарушения на материалния и процесуален закон. Доводът на въззивника, че длъжностната характеристика не е издадена от ищцовото дружество бил неоснователен, защото същата била скрепена с печата на ищцовото дружество. Самата длъжностна характеристика била подписана от ответника. Сочи, че част от доводите на въззивника били преклудирани- с отговора по исковата молба от страна на ответника не се оспорвало наличието на липсите и извършената кражба. В отговора по исковата молба се оспорвало единствено наличието на вина. А това с оглед практиката на ВКС било в тежест на ответника. Вината в случая била доказана, тъй като ответникът бил напуснал търговския обект при неполагане на дължимата грижа да обезопаси същия, да заключи, да спусне ролетната щора при пуснати камери. Ответникът дори не бил пуснал охранителната система. Това се установило от свидетелските показания, тъй като сигнала на СОТ бил подаден от съседен търговски обект. След като ответникът имал качеството на МОЛ и не бил доказал положената от него дължима грижа, то възниквала отговорността по чл.207 КТ; доказано било и настъпване на вреди. Последните били установени от съдебно-счетоводните експертизи като тройната такава не била оспорена от ответника, т.е. по отношение на тази експертиза възможността да се оспори също била преклудирана. Представените счетоводни документи също не били оспорени в срока за отговор по исковата молба и по отношение на тях възможността да се оспорят също била преклудирана, вкл. и по отношение на заложените билети. Затова последните правилно били кредитирани от СРС. Констатираните нарушения в една от ССче касаели ДДС, затова и тази експертиза била оспорена от ищеца /въззиваем/. Счетоводството на ищеца се водело в съответствие с Наредба № 11 за дейността на заложените къщи. Следвало да се кредитират и доказателствата, съдържащи се в наказателната преписка, което било в съответствие със съдебната практика на ВКС, тъй като удостоверявали извършени от надлежен орган процесуални действия. Претендират се разноски.

По допустимостта на жалбата:

Срокът по чл.259, ал.1 ГПК ще тече от датата на връчването на решението на въззивника–22.08.2023 г.

Въззивната жалба е подадена на 05.09.2023 г., поради което съдът

намира, че същата е подадена **в срок**.

Тъй като въззивникът е бил ответник в производството пред СРС и предявените срещу него искове са били уважени, то за въззивника е налице правен интерес от обжалване, затова съдът намира, че **въззивната жалба е допустима**.

По основателността на жалбата:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка въззивната инстанция приема, че **първоинстанционният съд се е произнесъл във валиден и допустим процес:**

За **разлика** от ограничената имуществена отговорност, **пълната имуществена отговорност по чл.207 КТ се осъществява само по съдебен ред**. В тези случаи **удръжки могат да се правят само въз основа на влязло в сила съдебно решение- чл.211 КТ**.

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че между страните не е налице спор, че са били обвързани от трудово правоотношение за периода от 2009 г. до 08.05.2014 г., както и, че ответника е заемал длъжността „продавач-консултант“. Въз основа на съдържанието на длъжностната характеристика за тази длъжност, която характеристика била подписана от работника /ответник/ на 15.03.2013 г., СРС е достигнал до извода, че А. П. М. има качеството на отчетник. Установено било, че на 06.03.2014 г. в обекта, където ответника полагал труд, била извършена кражба на движими вещи, след напускане работното място на А. П. М., без да спази правилата за охрана и сигурност на обекта, а именно- не бил заключил сейфа, не пуснал ролетната щора на витрината и не включил СОТ. Във връзка с тази кражба работодателят бил изготвил инвентаризационен опис, който бил приет като доказателства по делото. Описът бил изготвен от назначена комисия и същият бил базиран на касовата наличност по касова книга и регистъра на сключените сделки, съпоставен с останалите налични залози в обекта и причисления към него трезор. В салдото на обекта не се смятали стойностите на залозите, които към момента били откупени или продадени, а се смятали

залозите в срок и тези с изтекъл срок и оставени на витрината за продажба, като липсващите от тях сумирани оформяли размера на липсата в лева, както и, че към тях спадат и липсващите пари от касата на заложената къща. Констатирано било, че липсващите обекти възлизат на обща стойност от 37 119 лв. и 1200 лв., които се намирали в касата на обекта, а наличните вещи възлизали на стойност 46 630 лв. и 1000 лв. По делото били приети оборотни ведомости и ГДД. Комисията, която извършила инвентаризацията била назначена със заповед № 1/05.03.2014 г. Действително, законът създавал презумпция за причиняване на вреда, изразяваща се в липса на определено имущество от лицето, на което е поверена. Тази презумпция, обаче, не освобождавала ищеца от задължението да установи, че вредата е възникнала. След съвкупната преценка на събраните по делото доказателства- заложни билети, всички с посочен адрес- адресът на търговския обект в ж.к. "Люлин" 3, Кооперативен пазар „Искра“, павилион № 16, инвентаризационния опис и приетата тройна съдебно-счетоводна експертиза, СРС е приел, че липсите вследствие на извършената кражба възлиза в размер на 37 119 лв. Прието е, че изводите на вещите лица досежно нередовно воденото счетоводство били неотносими по предмета на спора. В случая релевантни били обстоятелствата относно наличието на липси, техния размер, както и, че липсващите материални ценности били поверени на ответника, който бил изпълнявал отчетническа дейност. Щетата не била с неустановен произход. Затова съобразно практиката на ВКС, ответникът следвало да обори законовата презумпция за неговата виновност като отчетник. Такива доказателства от страна на ответника не били ангажирани. Ответникът не оспорвал изложените в исковата молба фактически твърдения, че не е взел всички мерки за охрана и сигурност на обекта при напускането му, изразяващи се в непускане на ролетната щора на витрината на магазина и невключване на сигнално охранителната техника. По делото бил представен договор, сключен от страна на ищцовото дружество като възложител и „Сотком“ ООД в качеството на изпълнител за извършване на охрана със СОТ и въоръжена охрана на обекта, което доказвало, че работодателя е изпълнил задължението си да осигури условия за изпълнение на отчетническата функция на ответника по съхранение на имуществото, но последния с действията си допринесъл имуществото на работодателя да остане неохраняемо, което улеснило извършването на кражбата. При тези мотиви съдът е достигнал до

извода, че са доказани предпоставките на чл.207, ал.1, т.2 КТ.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.207, ал.1, т.2 КТ работник или служител, на когото е възложено като трудово задължение да събира, разходва или отчита парични или материални ценности, отговаря спрямо работодателя за липса в пълен размер заедно със законните лихви от деня на причиняване на щетата.

Имуществената отговорност е различна от дисциплинарната и административно –наказателната.

Спорно по делото е налице ли са **предпоставките на чл.207, ал.1, т.2 КТ** за ангажиране пълната имуществена отговорност на ответника А. П. М..

Как се разпределя доказателствената тежест при предявен от работодателя иск по чл.207, ал.2 КТ:

Доказателствената тежест относно наличието на липси се носи от работодателя. Ответникът по иска, т.е. работникът или служителът носи доказателствена тежест, ако отрича причинната връзка между установената липса и неговото поведение- действия или бездействия, т.е. ако твърди, че щетите са резултат на други обективни обстоятелства, в този смисъл е и определение № 752 от 30.06.2010 г. по гр.д.№ 54/2010 г. по описа на ВКС на РБ, ГК, IV-то ГО.

Видно от представените по делото /л.12 пред СРС/ трудов договор от 17.08.2009 г. страните са били обвързани от трудово правоотношение /ТПО/ по силата на който ответникът се е задължил да престира работната си сила като „продавач-консултант“ на непълно работно време – 4 часа. Трудовият договор е сключен първоначално със срок за изпитване в полза на работодателя. На 15.03.2013 г. е бил сключен трудов договор между страните по спора също за длъжността „продавач-консултант“ на непълно работно време – 4 часа, но за неопределено време. Като място на работа е посочено – заложна къща в гр.София, ж.к.“Люлин“ /л.13 от делото пред СРС/. В чл.1 от трудовия договор изрично е посочено, че работника приема да изпълнява длъжността **съобразно длъжностната характеристика, с която работникът предварително се е запознал и му е връчен екземпляр от нея**. Самата длъжностна характеристика се намира на л.14 по делото пред СРС и действително, както сочи процесуалния представител на въззиваемия, е

скрепена с печата на ищцовото дружество – „Р. зложна къща“ ЕООД, от чието име са били сключени и двата горекоментирани А.Т.удови договора. Видно от раздел III „Основни функции и задължения“ за ответника такива са били: да организира и извършва продажба на стоките в поверения му търговски обект, да оформя документи за продажба на стоките, да изготвя отчети за продадените стоки, да спазва правилата по безопасност на труда и пожарна и аварийна безопасност, както и **правилата за охрана и сигурност на обекта.** В раздел IV Права и отговорности е посочено, че работника отговоря за начините на извършване на търговската дейност, **водене на документация и отчитане на получените суми от продажби,** липси на стоки и парични ценности в поверения му обект, разхищение, нецелесъобразно и неправомерно използване на парични средства, материали и др. , нарушаване на правилата по безопасност на труда и пожарна и аварийна безопасност, както и **правилата за охрана и сигурност на обекта.** В изискванията за заемане на длъжността изрично е посочено „да познава принципите за извършване на търговска дейност; да познава принципите на отчетност от продажбите в търговски обекти и да умее да попълва необходимите за това документи- касова книга, фактури и касови бележки/.

Всичко горе обсъдено води до извода, че страните са били обвързани от трудово правоотношение и съобразно задълженията на ответника по това ТПО, същият има качеството на отчетник.

Следва да отбележим и, че дори вещите лица по тройната съдебно-счетоводна експертиза са констатирали, че ответника има качеството на материално-отговорно лице, виж л.310 по делото пред СРС.

Обстоятелството, че ответника е бил в ТПО с ищеца към процесния момент – 06.03.2014 г., се потвърждава и от представените справки от НАП, л.359 по делото пред СРС, където А. П. М. фигурира под № 4, както и от справката на л.404 по КСО досежно А. П. М..

Че ответника е бил служител на ищцовото дружество се установява и от отправената от А. П. М. нот.покана за допускане до работното място на обекта в ж.к.“Люлин“, както и за заплащане на трудовото му възнаграждение, виж л.21 от делото пред СРС.

С исковата молба от ищеца по делото /пред СРС/ е представена и заповед № 01/08.05.2014 г. /л.27/ за прекратяване на ТПО между страните по

спора на основание чл.190, ал.1, т.4 КТ – злоупотреба с доверието на работодателя. Видно от разписката върху тази заповед, служителът е отказал да даде обяснения, както и да подпише и получи заповедта.

От ищцовото дружество е представено и влязло в сила на 29.12.2015 г. съдебно решение от 23.11.2015 г. /л.256 и следв./ видно от което претенциите на А. П. М., предявени по реда на чл.422, ал.1 ГПК вр. с чл.128, т.2 КТ, чл.213, ал.2 КТ, чл.221, ал.1 КТ и чл.224 КТ, **срещу „Р. Заложна къща“ ЕООД са били уважени** относно трудовото възнаграждение /чл.128, т.2 КТ/, както и по отношение на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск /чл.224, ал.1 КТ/. Отхвърлени са претенциите за обезщетение за недопускане до работа и по чл.221, ал.1 КТ относно обезщетението за срока на предизвестие при прекратяване на ТПО от работника без предизвестие. По отношение на последните два иска съдът се е позовал на влязлата в сила уволнителна заповед /виж по-горе/- същата била връчена на А. М. на 08.05.2014 г. и не била атакувана по съдебен ред.

Следва да отбележим и, че **с отговора по исковата молба** /която искова молба е връчена лично на ответника в деловодството на СРС на 10.10.2014 г, виж призовката а л.163/, л.177 по първото дело на СРС /гр.д.№ 35433 по описа за 2014 г. на СРС, 73-ти състав/, подаден лично от ответника А. М., **не се оспорва наличието на трудово правоотношение между страните** по спора за длъжността „продавач-консултант“ „, с права и задължения указани в сключения между страните договор“, както се признава от А. М.. Признава се и, че на 06.03.2014 г. е извършена кражба в обекта, в който същия е полагал труд, при която били „отнети движими вещи, подробно описани в досъдебното производство № 647/2014 г.“.

Относно вмененото му от ищеца бездействие и непускането на ролетната щора, ответникът /пак там/ е посочил, че такава била практиката при кратковременно отсъствие да не се задействат всички системи за сигурност; така правели и останалите служители. Сочи, че в деня, когато била извършена кражбата напуснал обекта, тъй като трябвало да отиде на тоалетна, а такава в обекта нямало. Отишъл до тоалетната, разположена на територията на пазара, а след това си закупил храна. На обекта бил единствен служител. Именно в този период от време била извършена кражбата.

Относно липсата- посочено е, че такива са налице: „от представените

писмени доказателства се установява реална липса на парични средства и заложили движими вещи“ , **но това не можело да му се вмени във вина**, липсвало виновно /умишлено или небрежно/ поведение; кражбата била извършена от трети лица, които ответника не познавал и нямал никаква съпричастност към това противоправно деяние. Затова счита, че не е изпълнил фактическия състав на чл.207 КТ.

Видно от отменителното решение № 3 от 03.02.2021 г. по гр.д.№ 2438 по описа за 2020 г. на ВКС, Трето ГО, постановено в производство по чл.303, ал.1,т.5 ГПК, първото постановено от СРС, решение № 33320 от 06.02.2019 г. по гр.д.№ 35433 по описа за 2014 г. на СРС, 73-ти състав, е отменено и делото върнато на друг състав на СРС за продължаване на съдопроизводствените действия, **но от фазата на провеждане на първото съдебно заседание по делото**, а не от фазата на подаване на отговор по исковата молба, т.е. по отношение на последния преклузията по чл.133 ГПК е настъпила.

Правилата на работа се потвърждават от показанията на свидетелите-М.К. и Е.Й., разпитани в о.с.з. на 03.05.2022 г., л.405 и следв. по делото пред СРС.

Видно от показанията на свидетеля Е.Й., който по време на кражбата е бил дежурен в охранителната фирма „СОТ Ком“ с която ищцовото дружество е имало договор за охрана, и който се е отзовал на сигнала подаден от съседна заложила къща, вътре в процесния обект камерите са били изключени. Вътре в самия обект към момента на пристигане на свидетеля Й. не е имало никой. Служителят /ответника А. М./ се е появил впоследствие. „Вътре всичко беше обърнато с краката на горе“, както сочи свидетеля Й.. От същите показания се установява и необходимостта от пускане на ролетната щора при напускане на обекта: „обекта беше обезопасен със външни щори, които са включени под СОТ, при леко отлепване на щората, при нас веднага подава аларма. Няма как, тази щора, ако е била пусната, при нас да няма аларма на обекта.“ Следователно от тези показания се доказва нарушението на правилата за обезопасяване на обекта и сигурността на същия, както и бездействието на ответника А. М.: „Полицията свали информация от дневник събития, които имаме и се оказва, че обекта въобще не е бил под СОТ включен. При напускане на обект се включва обекта със СОТ, което е с дистанционно управление, което автоматично се предава при нас горе. Беше с дистанционно

управление, за да може отвън да се включва и изключва заради самите щори. Дистанционното управление активира всичко, цялата система се включва с това. При повдигане на щората дори съвсем минимално, при нас ще се подаде сигнал. Това е метална щора.“/показания на свидетеля Й./. На въпросния ден щората е била изцяло вдигната. Тъй като щората не е била пусната от ответника, то СОТ-а не е бил включен и съответно не е подал сигнал в охранителната фирма, а последната е била уведомена за ставащото от съседна заложна къща, която пък била уведомена за случващото се от случаен минувач, който заявил, че в обекта на ищеца има „маскирани хора“.

Действително, името на свидетеля М.К. не фигурира в справката на НАП като такъв на трудов договор при ищцовото дружество, но видно от заявеното от самия свидетел, той е работел като консултант на Р., т.е. на управителя на „Р. заложна къща“ ЕООД, а към датата на кражбата е работил в „Р.“ ЕООД, което е първото учредено дружество на Р., но със същия предмет на дейност като ищцовото.

Действително, представената по делото декларация на А.А. относно сигурността на обекта, л.30 по делото, представлява свидетелски показания в писмен вид, но СРС не е градил решаващите мотиви на нея поради което съдът не обсъжда същата. Още повече, че задълженията на ответника по сигурността на обекта са установени, а същият изрично е признал, че при излизането си от обекта не е пуснал ролетната щора, както и не е задействал СОТ, защото така правели всички при краткотрайно напускане на работното място. Настоящата инстанция, обаче, намира, че обстоятелството, „че така правят всички“ /както е отразено в показанията на свидетелите Б. и С.М., служители на заложна къща „Класик груп“ /не води до извод, че ответника не следва да изпълнява вменените му задължения по трудовия договор, вкл. обезопасяването на обекта и спазването на мерките за сигурност и това не го освобождава от отговорност.

Относно размера на вредите:

Законодателят е предвидил завишен размер на отговорността на лицата, които имат качеството на отчетници, каквото качество вече приехме, че ответника има.

Липсите вследствие на извършената кражба в срока по чл.131 ГПК не се оспорват от ответника.

Представените на л.33-86 и описани на л.28 – 29, 48 бр. заложни билети на обща стойност от 37 119 лв., видно от съдържанието на отговора по исковата молба също не са били оспорени. Противно на соченото от процесуалния представител на въззивника в хода на устните състезания пред настоящата инстанция, заложните билети са с издател „Заложна къща Р.“ ЕООД; посочен е обекта: ж.к.“Люлин“ 3, Кооперативен пазар „Искра“, павилион 16. Изрично бланката е обозначена като „Приложение № 4 към чл.14, ал.2“. Следователно тези доводи на въззивника освен преклудирани, се явяват и неоснователни.

При положение, че ответника /въззиваем/ има задължение да води отчетните документи, неспазването на това задължение, ако приемем, че такова е налице във връзка с доводите на процесуалния му представител, не може да се тълкува в полза на А. П. М..

С молба от 02.06.2016 г. ищцовото дружество е представило: опис предоставени заеми /л.200-220/, инвентаризационен опис /л.222-232/, съставен на 06.03.2014 г. във връзка с кражбата, в който са описани заложните билети с отбелязване по кои липсват движимите вещи, кои са налични и кои са откупени. Общата стойност на липсващите вещи възлиза на 37 119 лв. Представен е и протокол от 07.03.2014 г.л.232 за броене на касовата наличност и констатирана липса в размер на 1 200 лв. Всички тези документи са със съставител ищцовото дружество, противно на соченото от процесуалния представител на А. П. М..

Горните документи процесуалният представител на ответника е оспорил с молба от 27.09.2021 г. „бланкетно“: „всички представени от ищеца документи“ като единствената конкретизация е по отношение на инвентаризационния опис от 07.03.2014 г. като е посочено, че: „по никакъв начин не удостоверява наличието на елементите от фактическия състав на чл.207, ал.1, т.2 КТ“.

При това положение настоящата инстанция споделя извода на СРС, че доказателствата представени от ищеца с молбата му от 02.06.2016 г. следва да бъдат кредитирани.

Следва да се отбележи и факта, че **още на 19.08.2019 г. ответникът** лично е получил копия от всички документи по делото от л.1 до 331, виж л.332 от същото.

От заключението на тройната съдебно-счетоводна експертиза е видно, че сумата в размер на 1200 лв. „в минус“ се установява от дневния отчет на касовата книга на 06.03.2014 г., виж л.310 от делото пред СРС/тази сума не е предмет на иска/.

По отношение на липсващите заложенени стоки с обща стойност от 37 119 лв. е съставена таблица № 1, л.311 от делото пред СРС, в която са описани №№ на заложените билети, заложените вещи, грамаж, карати, размер на заема, срок на заема, заеми с настъпил падеж и заеми с ненастъпил падеж към 06.03.2014 г. Размера на заемите към 06.03.2014 г. възлиза на 37 119 лв. При извършената проверка в счетоводството на ищеца вещите лица са констатирани, че от дружеството се извършва опис в табличен вид на всички заложни билети за месеца и общата стойност на отпуснатите заеми се осчетоводява с една счетоводна операция за месеца по счетоводна сметка „Отпуснати краткосрочни заеми“. На експертизата са били предоставени ежемесечните описи за периода от 01.03.2013 г.- 31.03.2014 г. в които са включени абсолютно всички процесни заложни билети.

Обстоятелството, че стоки, за които са отпуснати заеми в общ размер на 33 454 лв. са с изтекъл срок на договора поради което следвало да бъдат отписани от счетоводна сметка 531 „Отпуснати краткосрочни заеми“ и да бъдат заприходени по счетоводна сметка „Стоки“ не означава, че не са налице „липси“ по смисъла на чл.207 КТ. Както е посочила вещото лице Т. при изслушването на тройна съдебно-счетоводна експертиза в о.с.з. на 29.09.2022 г. „разликата е само балансово или извънбалансово“. Още повече, че вещите лица са констатирани, че със счетоводна справка № 03/31.03.2014 г. в счетоводството на ищеца е била осчетоводена липса в размер на 37 119 лв., която е отразена по сметка 443 „Липси и начети“. Осчетоводяването е извършено на база инвентаризационния опис от 07.03.2014 г./л.313 от делото пред СРС/.

Заключението на вещото лице А.Т. не е прието по делото /при новото разглеждане от СРС/ поради което настоящата инстанция не го обсъжда.

Обстоятелството констатирано от вещите лица, че поделото не бил представен документ от служители на 09 РПУ-СДВР относно размера на откраднатите суми и вещи е без значение по спора, тъй като не се спори, че срещу ответника не е било повдигнато обвинение за извършената кражба.

Действително, по делото е представена заповед № 01/05.03.2014 г. за извършване на инвентаризация в обекта в ж.к.“Люлин“, л.271, във връзка с установени несъответствия между договорите и заложените ценности и предмети, поради което имало съмнения за липси. Но документ за установяване на такива липси преди датата 06.03.2014 г. не е представен. Още повече, че с тази заповед е определен срок за предаване на инвентаризационния опис най-късно на 31.03.2014 г. А от показанията на свидетеля М.К. се установява, че такива инвентаризации са били правени ежемесечно, виж л.406 по делото пред СРС. А при положение, че се установи, че към процесния момент - 06.03.2014 г. ответника е единствен служител в процесния обект в ж.к.“Люлин“, отразеното в заповед № 01/05.03.2014 г. „съмнение“ едва ли може да се тълкува в негова полза.

Дали ищцовото дружество е надлежно регистрирано по чл.13 а, ал.1 от Валутния закон настоящата инстанция намира за нетносно във връзка с производството по чл.207 КТ. Установява се, че ищцовото дружество има качеството на работодател, което е напълно достатъчно за изхода на производството.

Всички останали доводи на процесуалния представител на въззивника направени в хода на устните състезания пред въззивната инстанция, не подлежат на обсъждане като прекулидирани.

Относно иска по чл.86, ал.1 ЗЗД въззивната жалба не съдържа конкретни доводи поради което по арг. от чл.269 ГПК въззивната инстанция не следва да държи мотиви.

Налага се извод, че **обжалваното решение е правилно** и като такова ще следва да бъде **потвърдено**.

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора решението е правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

При този изход на спора **на въззивника не се следват разноски**.

Въззиваемият претендира разноски, а и такива са направени в размер на 2 000 лв. за адв.възнаграждение, поради което му се присъждат.

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20098214 от 24.07.2023 г. по гр.д.№ 9078 по описа за 2021 г. на СРС, Второ ГО, 75 състав, **изцяло**.

ОСЪЖДА А. П. М., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“****”, да заплати на „Р.-заложна къща“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“Борово“, ул.“****“ № ****, съдебен адрес: гр.София, ул.“****- адв.М.Х., сумата в размер на 2 000 лв.- разноси за процесуално представителство пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на **КАСАЦИОННО** обжалване пред **ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД** на Република България при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК, в 1-месечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____